

Szindbád él

Tizenhat évvel ezelőtt, augusztus «második tizedén» futott végig a hír a városon, hogy a Nyírségből jött óriás, papírra selymezett álmok, esodálatos mesék, Lócse, Késmárk, Bártfa, Podolin, a Margitsziget és az örökösen magányos Óbuda lovagja és szerelmese, Krudy Gyula meghalt.

Ma lenne hetven éves...

Ez a tizenhat év különös módon mutatja be a magyar író karrierjét. — tizenhat esztendő alatt Krudy óriássá nőtt. Ne tagadjuk és ne hallgassuk el, az igazi érdeklődés művei iránt akkor született meg, amikor eltemették. Írók kezdték el érte a harcot, írók értették és ápolták síron túli hatalmas áttmaradását s ha ma élne, az olvasók és rajongók tábora úgy venné körül, mint egy nyurga, tiszta szentet, aki Tizenharmadik Apostolként költői Szentfrást teremtet, olyan áhítattal és stílussal, amely egyedülálló a hatalmassá nőtt magyar irodalomban.

Alázatosan és könnyes szemmel idézem a lelkjét. Régi fiskálisok, szabadságharcos honvédtisztek, Bach-korszakbeli legendás betyárok ivadéka volt, ő ha élne és kulloghatnék mögötte, ahogy hazamegy az óbudai templomutcai kis lakúba, hogy gyertyavilágnál új elbeszélést írjon talán Remseyről, aki futár volt a déli hadseregénél... Vagy folytatta a főrvénytelen gyermek regényét, — «aki tudta már gyermekkorában, hogy a sírokból néha fuvolaszó hallik, amely megédesíti a borus vándorlegények kenyerét, a fekete szedret...»

Tizenhat éve halott. De tizenhat év óta egyre erősebben kél életre, hogy «édes búbájt és augusztusi csillagport» szórjon a magyar betű szerelmeseire.

Habay József